

підприємства, темпи розвитку та спрямовується на досягнення цільових орієнтирів. В стратегічному управлінні важливим є поєднання різних підходів до діяльності підприємства, дослідження умов функціонування підприємства, створення баз стратегічної інформації, прогнозування рішень із використанням інструментів та методів.

В процесі вибору напрямів стратегічного розвитку менеджери підприємства повинні оцінити наступні критерії оптимальності:

- стратегічну (інноваційну) ідею;
- наявну структуру, форму, в яку повинна втілитись стратегічна ідея;
- закономірності ієрархічної побудови причинно–наслідкових взаємозв'язків між підприємством та зовнішнім конкурентним бізнес–середовищем;
- наявну систему взаємодії між підрозділами підприємства та міжособистісні відносини персоналу;
- функціональну та суспільну ефективність існуючого стратегічного та інноваційного розвитку підприємства як системи;
- наявні конкретні плани дій (стратегію розвитку) з урахуванням конкретного простору діяльності, часу циклу та конкретних виконавців;
- необхідну технологію чи механізм впровадження ідеї, зразок узгодження дій, система контролю за їх виконанням; систему навчання персоналу, яка необхідна для ефективної реалізації стратегії з урахуванням системи спільних дій.

Головною метою напрямку стратегічного розвитку підприємства повинно бути забезпечення переходу в оптимальний термін організації економіки на інноваційну стратегічну модель розвитку, проведення в результаті цього структурних і функціональних змін у системі управління, які мають сприяти розширенню можливостей реалізовувати конкурентоспроможну продукцію, послуги, задовольняючи якісно зростаючі потреби економіки країни та особистого споживання населення.

Література: Сокиринська І.Г., Хохлова О.В. Аспекти стратегічного розвитку підприємства // Вісник СумДУ. Серія «Економіка», №4. – 2011. – с. 165–169.

УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ НА ОСНОВІ РЕІНЖІНІРИНГУ БІЗНЕС–ПРОЦЕСІВ

Новікова Т.А.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Науковий керівник к.е.н., доц. Лісун Я.В.

В сучасних конкурентних умовах, з метою забезпечення успішності діяльності українським підприємствам необхідно постійно розвиватися та змінювати, вдосконалювати свої бізнес–процеси у відповідності до ринкових умов та потреб споживачів.

Проблемам процесного управління, аналізу, оптимізації бізнес–процесів: Дж. Харрінгтона, С. Кук, Б. Андерсена, К.С. Еселінга, Х.В. Німвегена, А.В. Шеєра, В.Г. Єліферова, В.В. Репіна, В.В. Єфімова, І.Н. Ткаченко, О.В. Корзаченко [1–3]. Потребують подальшого дослідження питання управління підприємством на основі реінжинірингу бізнес–процесів, проектування комплексної системи управління на основі реінжинірингу бізнес–процесів.

Реінжиніринг розуміють як фундаментальне переосмислення і радикальне перепроєктування підприємства і його найважливіших бізнес– процесів для досягнення істотних поліпшень у таких ключових для сучасного бізнесу показниках результативності, як витрати, якість, рівень обслуговування і оперативність.

Процесне управління спрямоване на підвищення клієнтоорієнтованості, забезпечення безперервної оптимізації наскрізних бізнес–процесів підприємства, що дозволить підвищити ринкову привабливість підприємства та забезпечити економічне зростання. Оптимізація бізнес–процесів – це комплекс взаємопов'язаних управлінських, організаційних та інформаційних заходів, об'єднаних певною технологією, спрямований на поліпшення показників як окремих процесів, так і показників діяльності підприємства в цілому з метою задоволення потреб та очікувань зацікавлених сторін.

Відмінність оптимізації від реінжинірингу в основному полягає в швидкості отримання результатів обсягах робіт і сутності змін. Реінжиніринг та оптимізація бізнес–процесів є одним з аспектів організаційного розвитку, за якого ряд, дій приймається власником процесу для виявлення, аналізу та покращення існуючих бізнес–процесів на підприємстві у відповідності з поставленими цілями і завданнями, таких як збільшення прибутку і продуктивність, зниження витрат.

Серед основних принципів оптимізації бізнес–процесів слід виділити такі:

- відповідність поліпшення бізнес–процесів стратегічним цілям підприємства;
- орієнтація на внутрішніх та зовнішніх споживачів; наявність критеріїв оптимізації бізнес–процесів;
- наявність власників бізнес–процесів, які відповідальні за їх оптимізацію.

Оптимальність процесу оцінюється за такими параметрами:

- якість кінцевого результату бізнес–процесу;
- якість і зміст проміжних результатів (по кожній операції);
- змістовність дій виконавців при виконанні операцій;
- компактність і узгодженість схем бізнес–процесів;
- ефективність управління бізнес–процесом;
- час виконання і вартість процесів.

Кожен з цих критеріїв оцінюється через систему показників, яка формується в межах аналізу бізнес–процесів підприємства [1, С. 66].

З метою управління підприємством на основі реінжинірингу бізнес–процесів доцільно використовувати таку класифікацію методів оптимізації бізнес–процесів:

– *аналітичні методи* (SWOT – аналіз, причини–наслідки (діаграма Ісікави), «п'ять запитань», ABC, мозковий штурм, аналіз на основі показників КРІ, аналіз бізнес–логіки процесу, функціонально–вартісний аналіз, аналіз RACI, аналіз автоматизованості процесу);

– *формально–універсальні методи* (паралельне виконання робіт, усунення часових розривів, зменшення кількості входів та виходів, узгодження результатів з вимогами, мінімізація усної інформації, організація процедур контролю);

– *комплексні методи постійного удосконалення* (теорія обмежень Голдратта, lean production, six Sigma, total quality management, kaizen, zero defects);

– *бенчмаркінг* – пошук стандартного чи еталонного економічно ефективнішого підприємства–конкурента з метою порівняння з власним та переймання його найкращих методів роботи;

– *аутсорсинг* – передача непрофільних функцій, неефективних або малоефективних процесів зовнішнім спеціалізованим підприємствам з метою зниження операційних витрат підприємства та підвищення ефективності діяльності;

– *інструментальні методи* – опис та аналіз бізнес–процесів, їх поліпшення та регламентації з точки зору інформаційних систем і технологій, створених спеціально для інтеграції в інтенсивну бізнес–середовище для досягнення автоматизації управління бізнес–процесами та оптимізації) [1, С. 65–67].

Використання цих методів на підприємствах залежить від певних факторів, таких як рівень та частота змін, характер організації, специфіка діяльності. Проаналізовані методи можуть застосовуватися і комплексно залежно від розв’язуваної задачі, наприклад, бенчмаркінг на стадії ідентифікації бізнес–процесів з подальшим вдосконаленням за допомогою методу Six Sigma.

Вдосконалення бізнес–процесів підприємств може відбуватися різними шляхами: через постійне поліпшення процесів (еволюційний шлях) і періодичні радикальні зміни (революційний шлях). Еволюційний спосіб використовується за умови, коли підприємству не потрібні різкі зміни. Революційний шлях використовується, коли необхідні перетворення у зв’язку з істотними змінами в діяльності, наприклад, з проведенням комплексної автоматизації, виходом на ринок нової продукції, що дозволяє уникнути застосування нових технологій до старих процесів. Техніка революційної оптимізації бізнес–процесів дістала назву реінжинірингу.

Реінжиніринг бізнес–процесів підприємства дозволяє вирішити такі проблеми: дублювання функцій, вузькі місця, надмірна вартість операцій, низька якість виконання операцій, неузгодженість дій учасників

Література: 1. Корзаченко О.В. оптимізація бізнес–процесів українських підприємств: Проблеми та перспективи // Науковий вісник Херсонського державного університету. Випуск 3. – 2013. – С. 64–69. 2. Репин В. В., Елиферов В. Г. Процессный подход к управлению: Моделирование бизнес–процессов. – М. : РИА Стандарты и качество, 2004. – 408 с. 3. Робсон М., Уллах Ф. Реинжиниринг бизнес–процессов : практическое руководство / Пер. с англ.; под ред. Н. Д. Эриашвили. – М. : ЮНИТИ –ДАНА, 2003. – 222 с.

УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Шепель О.В.

Магістр Київського національного університету

технологій та дизайну

Науковий керівник к.е.н., доц. Лісун Я.В.

Трансформаційні зміни, притаманні сучасному суспільству, знаходять свій прояв у модифікації економічних, політичних, соціальних процесів, у перегляді ключових засад функціонування суспільного виробництва та обраних пріоритетів його розвитку. Зокрема, під впливом об’єктивних причин відбуваються глибокі зрушення у сфері підприємницької діяльності, які є чутливим індикатором змін у сфері організаційно–економічних та соціально–трудова відносин. У зв’язку з цим на особливу увагу заслуговує проблема соціальної відповідальності бізнесу (СВБ), яка знаходиться площині узгодження інтересів влади, бізнес–структур та суспільства. Її розв’язання можна вважати важливою складовою соціальної політики, спрямованої на підвищення якості життя населення в сучасних умовах.